

[Ellinger.]

sælge dem, og vi paa Rigsdagen bør slaa os til Ro med, at vi ved at resignere har gjort vort til at styrke Teatrets økonomiske Forhold.

Fra mine ganske unge Dage, da man sparede sammen til den Krone eller 1 Kr. 25 Ø., som en Billet i Galleriet kostede, og stod i Kø for at faa Billetten saa god som muligt, har jeg holdt af Teatret, der, bortset fra en Del Skuffelser, Livet igennem har givet sin Gæst saa stor en Berigelse. Jeg husker endnu den festlige Stund, da jeg første Gang sad i 1ste Parket; jeg var inviteret, det var Emil Poulsens første Optræden som Hamlet, og der blev udsolgt til dobbelt Pris, hvilket var 7 Kr. den Gang, ingen Forlystelsesskat, 10 Ø. i Garderobe, 10 Ø. for Programmet. Jeg nærer da, vil man forstaa, den varmeste Interesse for Teatret og haaber, at den Stund ikke vil komme, da man kaster dette Teater fra sig til Privatdrift. Derfor er det mig saa meget om at gøre, at man ikke for hastigt — fordi der tilsyneladende er en Samstemning, en Slags Enighed, formel Enighed — foretager et Skridt, om hvilket det desværre alt for stærkt er sagt, at hvis dette slaar fejl, kan denne Nationens Førstescene ikke opretholdes. Maaske er dette ikke det sidste Ord, der er sagt af de paagældende, men de maner i hvert Fald til meget stor Varsomhed.

Marie Hjelmer: Det er i forholdsvis kort Tid, Folketinget har tilendebragt Behandlingen af Lovforslaget om Ordningen af det kongelige Teater — det er kun en Maanedes Tid, det har været om det. De Ordførere, der havde Ordet ved første Behandling, udtrykte alle Ønsket om, at det maatte blive en kortvarig og velvillig Behandling. Kortvarig har den altsaa været, og velvillig maa man ogsaa sige, den har været, naar ingen har ønsket principielle Ændringer og Lovforslaget er enstemmigt vedtaget og saaledes sendt herover til Landstinget. Men man kan dog ikke undgaa at bemærke, at der hos alle Ordførerne kun har været *Haab* om, at Ordningen maatte være god, og at den kunde holde. Man har absolut ikke udtrykt nogen sikker Vished om, at den vilde kunne holde. Det er paa samme Maade, vi her i Landstinget maa se paa denne Sag. Det er blevet udtrykt i alle de foregaaende Ordføreres Taler, og jeg kan heller ikke se paa den paa anden Maade. Det er heldigvis sjældent, at vi tumler saadan ud paa det uvisse, som vi gør ved Behandlingen af denne Sag, og det

er heldigvis ogsaa sjældent, at vi staar overfor en Opgave, som Vælgerne, og det ligegyldigt, i hvilket Parti de saa findes, ser saa forskelligt paa. Nu har man rigtignok hverken i Folketinget eller her i Dag kunnet spore disse forskellige Synspunkter; men de er til Stede — det er en Kendsgerning —, selv om Ordførerne baade derovre og her ikke har særlig omtalt dem, og selv om de Repræsentanter indenfor de forskellige Partier, som ser anderledes paa Sagen end Ordførerne, har givet Afkald paa at tage Ordet.

Og det er ikke underligt, at Vælgerne ser forskelligt paa det kongelige Teater og skatter det paa forskellig Maade. Det er ikke mærkeligt, at Folk, som sidder i fjern Egne af Landet og maaske aldrig har sat deres Ben i det kongelige Teater, ser anderledes paa Sagen end Københavnerne eller Nærboerne, som ofte kommer i Teatret paa Kongens Nytorv og maaske har mange smukke Minder derfra. Det er saa naturligt, at de, der ikke er teaterbesøgende, finder, at de mange Penge, som Staten aarlig ofrer paa Teatret, kunde faa en bedre Anvendelse. Der er Masser af saadanne Vælgere, der er i meget vide Kredse en Uvillie overfor de Ofre, som det kongelige Teater koster, og som alle Skatteydere maa yde deres Skærv til.

Det kongelige Teaters Underskud er jo vokset fra Aar til Aar, og Statens Tilskud er i saa rivende en Vækst, at Regeringen nu har indset, at man maatte tage Reb i Sejlene og se at faa skabt en Nyordning, en Nyordning, som ogsaa er blevet ganske nødvendig, fordi vi nu skal gaa ind til noget helt nyt, idet Dobbeltscenen skal træde i Kraft, den, der blev vedtaget i sidste Rigsdagssamling. Jeg skal lige minde om, at Udførelsen af denne Plan ikke vandt Bifald i mit Parti, men Dobbeltscenen er jo vedtaget, og den skal træde ud i Livet. Der er blot ingen, som kan have nogen sikker Formodning om, hvordan den vil virke, Fremtiden alene kan belære os om, hvorvidt Publikum vil kunne fylde de to Scener; hvis de skal staa halvtomme, ja, saa er det negative Resultat givet. Jeg kan ikke lade være med ligesom den ærede foregaaende Taler at minde om, at Teatret har forfærdelig farlige Konkurrenter i Filmen og i Radioen. Jeg er slet ikke af den Mening som det ærede 14de tingvalgte Medlem (Wiinblad), at det store, brede Lag af Befolkningen, ja, den store Del af den danske Befolkning er saa særlig teaterelskende og teaterinteresseret. Jeg tror snarere som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger), at vort Slægtleds Interesser gaar i en helt anden Retning, at